

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L		A P A R E		REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA	
Pe an, în România	30 lei	De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet		București, CALEA RAHOVEI—5	
6 luni	16 "			Lângă Palatul just ții	
3 luni	8 "			TELEFON No. 748	
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni		Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte			

S U M A R :

Desvelirea bustului lui Mihail Cornea și discursurile rostite de d-nii C. C. Arion, M. Antonescu, Take Ionescu și B. Delavrancea;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație, secția I: *Regia Monop. Statului cu Colonel M. Capșa*;

Curtea de casație, secția III: *Ministerul de Finanțe cu Inginer Saegiu*;

Trib. comercial Ilfov: *Fani Braunstein cu F. Goldvurm*;

Bibliografii.

Desvelirea bustului lui Mihail Cornea

Duminecă 6 cor la orele 2 p. m. s'a făcut cu mare solemnitate, în sala Pașilor-pierduți a Palatului de Justiție din București, în fața unei asistențe alese, compusă din avocați, magistrați, familia și amici ai defunctului, desvelirea bustului regretatului mare avocat Mihail Cornea.

D. Vasile Lascar, președintele comitetului pentru ridicarea bustului, a acordat rând pe rând cuvîntul d-lor C. Arion, Mih. Antonescu I. G. Manu, reprezentantul ministrului de justiție și B. Delavrancea. Credem că facem plăcere cititorilor noștri publicînd în extenso discursurile rostite:

Discursul d-lui C. C. Arion

Domnilor magistrați,

Iubiți colegi,

Viu a vă vorbi în numele comitetului, care, alcătuit îndată după moartea lui Cornea, a adunat de la admiratorii săi, prin liste de subscripțiune, fondurile necesare pentru ridicarea bustului destinat a-l immortaliza memoria.

Domnul V. Lascar a fost presidentul acestui comitet, d. Rosenthal secretar. E loc a se aduce mulțumiri speciale colegului nostru Rosenthal. El și-a îndeplinit cu o râvnă neîntrecută o pioasă datorie de recunoștință, către acela în preajma căruia s'a preparat atât de bine pentru cariera baroului.

Bustul este o operă fericită a sculptorului Romanelli, iar pedestalul este datorit eminentului nostru arhitect Mincu.

Domnilor, Cornea a murit tânăr, dar a trăit mult.

Dacă lungimea vieții s'ar socoti după activitatea ei și după intensitatea simțirilor, cei 56 de

ani ai vieții sale, ar cuprinde elementele unei vieți foarte îndelungate. Cu marea generositate cu care își răspândi fructul muncii sale, care a fost atât de fecundă,—și muri sărac,—cu aceeași generositate își răspândi viața sa și muri tânăr.

El a trăit în epoca de aur a științei dreptului, epocă de aur din toate punctele de privire și printre cei mai mari oameni de drept ai țării; talentul, știința și acel simț al echității și al tradițiunii dreptului, spiritul juridic, îi asigură un loc de onoare.

Acela însă a cărui memorie o prăznuim astăzi, a lăsat mai cu seamă o neperitoare aducere aminte de mare avocat. El își dobândi reputațiunea din prima zi când debutând fericit înaintea Curților cu jurați din Iași, fixă admirațiunea tuturor, alături de un maestru ca avocatul Cimara, al cărui cuvânt plin de căldură fu poate un model priincios pentru tânărul Cornea.

Când mai târziu, după ce își termină la Bruxelles studiile începute la facultatea de drept din Paris, după ce talentul său, trecut prin tiparul științei dreptului se înalță și se maturi, Cornea se întoarse în București și avu ocaziunea să se măsoare în lupte juridice rămase celebre, cu un C. Bozianu, cu un Costaforu, cu un V. Boerescu,—pentru a nu vorbi de cât de cei morți,—și nu fu mai prejos de nici unul din ei.

Duceți-vă cu mintea, domnilor, în acele timpuri, 1871, data venirii lui Cornea la București. Abea trecuseră 6 ani de la introducerea noului cod civil; transformarea socială pe care legiuitorul o voise.—nu știu dacă astăzi după 40 ani de aplicare a codului, a devenit o realitate pentru toată țara,—de abia începuse în straturile mai înalte. Jurisprudența care este destinată să facă din lege o realitate, nu se putea fixa; erau încă multe tribunale care de abia silabiseau codul. Vă puteți închipui importanța unui mare avocat. El știa legea nouă, el pătrundea arcanele misterioase ale codului, el purta lumina.

Pentru mulți judecători avocatul era un revelator al dreptului.

Azi, domnilor, evident nu mai este așa,

Arcanele codului au încetat de a fi misterioase și când inițiam pe magistrați la drepturile ce apărăm, pentru a face să izbucnească adevărul, — căci în acest punct și misiunea magistratului și a avocatului, se întâlnesc nu pe poteci noi și necunoscute, îi conducem dar pe cărări bătute, în care știu să meargă ca și noi. Avea așa dar o importanță avocatul de altă dată, la care nici un avocat azi nu mai poate aspira. Acele timpuri Cornea le-a apucat cel puțin la începutul carierei sale.

Dar importanța avocatului trecea repede dincolo de zidurile Curților și tribunalelor și ea se exercita mai ales pe arena politică. Este un adevăr necontestat, că oamenii de drept au alcătuit legile fundamentale, pe care s'a înălțat Statul român modern, și până azi, n'a fost avocat mare care să nu joace un mare rol politic.

La această regulă o excepțiune, una singură: M. Cornea.

El rămase dacă nu indiferent luptelor politice, dar strein lor, pentru ca strălucirea unei cariere politice, să nu eclipseze strălucirea carierei sale de maestru neîntrecut al baroului.

Cu tot talentul, cu toată știința sa juridică, de și pătrunse în diferite rânduri în Parlament, el rămase numai un mare avocat, chiar când succede în 1874, ca raportor al modificării C. pen. lui Alexandru Lahovary, numit ministru de justiție, sau când mai târziu, aproape în ajunul morții sale, aduce în Senat, luminoase observațiuni la ultima modificare C. de procedură civilă.

Ei bine, domnilor, aceasta constituie, imi permit a zice nota originală a gloriei lui M. Cornea.

El nu fu nimic, nici chiar ministru.

Poate nu puțin a fost mirat de aceasta publicul nostru, atât de deprins să vadă gloria baroului amestecată cu gloria Parlamentului. Atât de deprins să vadă gloria parlamentară aruncându-și strălucirea asupra carierei de avocat!

De aceia, domnilor, bustul lui Cornea nu se putea ridica de cât aci la palatul justiției.

Negreșit și alți avocați mari au lăsat o neperitoare memorie, dar ei și-au răspândit forțele minței, sufletului, talentului lor și în afară de palatul justiției, și nu este unul căruia, după moarte, țara recunoscătoare să nu îi fi consfințit memoria în marmoră, în Parlamentul țării, acolo unde, în luptele politice, au strălucit mai mult chiar de cât în barou!

Ei au avut o casă mai mare, cea a țării. Cornea a avut o casă mai mică: cea numai a baroului, dar a umplut-o cu talentul său!

Talent fermecător! toți acei cari au debutat, este aproape acum un sfert de veac, și cari l'au apucat în toată splendoarea, i-au admirat verva

călduroasă și veselă și mai presus de ori-ce neîntrecuta sa lumină.

A lumina pe deplin dreptul, este a-l câștiga, mai mult de cât jumătate.

Mi-aduc aminte pe la 1880, eu care venisem de curând din Paris, cu ce admirație am regăsit în Cornea, pe marele avocat francez.

La conferința Marie, pe care o urmasem, un ilustru avocat francez M. Allou, dând consiliuri tinerilor, ne zise:

«Laissez donc les finesses de côté et répandez de la lumière».

De acest adevăr părea pătruns Cornea și talentul său arunca raze de lumină, peste tot ce atingea.

Mintea sa fusese plămădită în prima copilărie în casa părintelui său Dim. Cornea, fost ministru, și mai târziu, în lyceul Louis le grand din Paris, cu educațiunea clasică franceză.

Atât de mult se impregnase de această educațiune, în cât mai târziu, reintrat în țară literat și poet, făcând parte din Cercul Junimeii din Iași, acel cuib al talentelor de pe vremi, într'una din cele mai remarcabile pagini al criticilor d-lui T. Maiorescu, în care vorbind de membrii Junimeii, caracterizează pe fie-care cu un epitet care-i pune în evidență genul de a fi, neîntrecutul critic îl numește pe Cornea, *franțuzitul*.

Dacă în versurile sale fie franceze, fie românești, se văd neîndoioase reminiscențe ale poezilor francezi, cari strălucea pe la jumătatea secolului trecut, și mai ales ale lyrismului lui Musset, în pledoariile sale, Cornea, avu bunul gust de a lăsa poezia la o parte și de a nu se inspira de cât de metoadele clare a spiritului francez.

O altă notă caracteristică a talentului, aș zice a ființei întregi a lui Cornea, era simpatia.

Se întâmplă une-orî, domnilor, cu talentul, ce se întâmplă cu virtutea. Sunt virtuți sublime dar rebarbative. Așa sunt talente admirabile, dar reci.

Talentul lui Cornea era un talent simpatic. Aceasta se datora unei verve neîntrecute și acelei călduri comunicative pe care numai o simțire adâncă o poate da.

Orî cât m'aș sili însă, eu n'aș putea da aci nota exactă a talentului său. Ceî ce l'au auzit, și aduc aminte de fraza sa corectă, de vorba sa sonoră, de gestul său, de toate acele nuanțe ale graiului, pulbere de aur pe care o arunca peste o gândire juridic impecabil—daruri ale naturei său produs al cugetării,—care au făcut din el unul din cei mai străluciți oratori de barou.

Domnilor, în orî ce direcțiune a gândirei, talentele care să manifestează, sunt atâtea culmi, care se ridică la orizontul unei națiuni. Din înălțimea lor dacă privești viața socială, o vezi mai întinsă, mai variată, mai frumoasă!

Precum înălțimea unui munte apropie de cer, înălțimea unui talent apropie de perfecțiunea omenească.

De aceia talentele sunt titluri de glorie ale unui neam întreg!

Și este o datorie ca, în afară de orî-ce considerațiuni, să aducî talentului prinosul admirațiunei!

Sărbătoarea de astăzi, care ne adună în jurul bustului lui Cornea, are această semnificațiune.

În numele comitetului, eu am onoarea a remite acest bust d-lui ministru de justiție.

* * *

Discursul d-lui M. Antonescu

Onorabilă asistență,

Mihail Cornea a fost contiporan cu mulți dintre noi. El a practicat profesiunea de avocat din tinerețe și a părăsit-o numai o dată cu stingerea din viață. Mai toată activitatea vieței lui a desfășurat-o în arena luptelor juridice, în care se agită toate pasiunile și se hotărăsc de bunurile cele mai scumpe ale omului, de onoarea și averea lui. În incinta strimă a pretoriului, înaintea unui număr restrâns de judecători, care sunt chemați, să deslege marele probleme ale dreptului fie căruia, avocatul are înalta misiune de a aduce lumina chiar în cauzele cele mai obscure și a înlătura obstacolele ce se pun în calea dreptăței. Adevăratul auditoriu al avocatului nu se compune din curioșii care vin să auză cuvîntările de la Palatul Justiției să și pearză câte-va ore de care n'au ce face, ci din acei câți-va magistrați, cari ascultă ca să se convingă, care scrutează, ca să judece. Și ce auditoriu dificil este acesta. El este compus de oameni de cari au aceeași știință ca și avocatul și care așteaptă argumente, ca să se lumineze, nu cuvinte deșearte care să-l distreze. La fie care afirmare a avocatului în mintea judecătorului este această teribilă întrebare: pentru ce? Și avocatul, care nu poate să răspundă este expus să și piarză cauza cu tot talentul ce a pus în apărarea ei. În arena noastră cuvîntările cele mai bune sunt acelea care au de basă o cauză dreaptă și probe serioase, căci numai ele pot forma convicțiunea auditorului sever înaintea căruia ne prezentăm. Talentul de a vorbi, atât de necesar în profesiunea noastră, nu este util fără multă știință și fără studiul serios al cauzelor ce apărăm; căci noi nu vorbim la un public preparat mai de înainte sau la partizani, cari nu așteaptă de cât câte-va cuvinte frumoase pentru a ne aplauda cu frenesie, ci ne adresăm la spirite doritoare de a se lumina, care primesc cu mulțumire cuvîntul or-cui este în stare să-i aducă o idee, să-i sugereze un argument pentru deslegarea varilor probleme ce se presintă judecătorilor. Dar aceste dificultăți ale profesiunei sunt câte o dată răsplătite printr'o fericire, pe care n'o simțim de cât noi, fericirea de a fi descrețit fruntea judecătorului, gonind îndoiala din sufletul lui și comunicându-i convingerea noastră. Este în adevăr o mare fericire, care întrece pe multe altele, de a simți că scânteia care și-a lu-

minat mintea ai comunicat'o prin cuvîntul tău judecătorului auster, care și cântărește fie-care vorbă, fie-care gest pentru a vedea în ce parte este dreptatea.

Ei bine, toate aceste vicisitudini, toate aceste fericiri Mihail Cornea le-a avut în cariera sa de avocat; căci el a fost avocat cu știință, avocat muncitor și avocat de mare talent. El a pledat mai în toate procesele mari din epoca lui și pare că și astăzi vibrează în urechile noastre cuvîntarea lui caldă întemeiată pe studiul amănunțit al cauzelor și expusă cu un talent admirabil. Am pledat de câte-va ori în contra lui și mi aduc aminte de arta extra-ordinară ce avea de a presenta argumentele și de a pune în lumină vie tot ce se putea spune pentru cauza ce apăra. Influența ce exercita asupra auditorului se datora de sigur în mare parte puternicului său talent, însă conștiința ce avea de talentul său nu-l făcea să negligeze partea fundamentală a pledoariei, adică studiul serios al procesului. Nu o dată l-am auzit pe Mihail Cornea spunându-mi, că se duce cu cărțile și dosarele lui să se închiză la Sinaia sau în alt loc pentru a prepara un proces. Și în adevăr când 'l ascultați vedeți bine că frumosul lui cuvînt era sprijinit de cercetarea scrupuloasă a proceselor. Luptător de prima ordine în profesiunea noastră, care cere o luptă continuă pentru a ne da drept la o situațiune, Mihail Cornea nu cunoștea ce va să zică oboseala. Până în ultimul an al vieței lui credeam, că acest om de o constituțiune așa de robustă, avea să mai illustreze încă mult timp baroul nostru. Cu câte-va luni însă înainte de sfârșitul lui venind împreună de la Craiova, unde fuseserăm adversari într'un proces, fiind singuri într'un compartiment și făcând amândoi planuri de viitor, Mihail Cornea mi-a spus că idealul lui este de a și cumpăra o casă de locuință la Brezoiu, de unde însa să vină în București la o săptămână două ca să pledeze. Văzându-l slăbit și cu gustul de retragere mi-am zis, că el trebuie să fie adânc sdruncinat în puterile lui. Astfel a și fost, căci în curînd Mihail Cornea ne-a părăsit pentru vecie, lăsînd în sufletele noastre amintirea de un confrate iubit, care a ilustrat profesiunea noastră.

Această amintire a luat corp în bustul ce i-am ridicat în templul justiției.

Corpul avocaților îndeplinind această datorie de pietate confraternelă s'a ridicat la o înălțime de sentimente demnă de un corp luminat, căci prin aceasta am demonstrat, că în afară de preocupările noastre personale avem un ideal comun: gloria profesiunei noastre.

Cultul morților noștri iluștri însemnează, că considerăm înălțarea profesiunei noastre, ca înălțarea noastră proprie.

Ridicînd acest monument lui Mihail Cornea, care a trăit a suferit, s'a bucurat și s'a distins în mijlocul nostru, ne-am unit într'un suflet, ca să eternisăm memoria neuitatului nostru confrate.

Înaintea acestui bust depunem cu respect tributul admirațiunei noastre pentru marele avocat Mihail Cornea, simțindu-ne mândri, că inteligența și talentul lui au ilustrat cariera noastră.

* * *

Discursul d-lui Minist. Tache Ionescu

D. I. Manu, secretarul general al ministerului de justiție, rostește apoi următoarele :

Domnule președinte,

Domnilor,

D. ministru de justiție ad-interim, nefiind pe deplin restabilit de boala de care a suferit, mi-a dat însărcinarea de a vă exprima părerea lui de rău că nu a putut fi față la această serbare și de a citi în numele d-sale aceste câte-va cuvinte ce își propunea a rosti înaintea acestei adunări.

Domnule președinte,

Domnilor,

Sărbătoarea de astăzi are o îndoită însemnătate : se glorifică memoria unui om prețuit și iubit de toți câți au avut norocul să-l cunoască, se glorifică o profesiune.

Pentru întâia oară în România se ridică un monument unui avocat. De sigur printre cei cărora li s'au înălțat monumente în această țară sunt unii care au fost și avocați. Cornea este singurul care a fost numai avocat și a cărui memorie se eternizează, pe cât omeneste se poate eterniza ceva. Scurtele și neînsemnatele lui incursiuni pe alte terenuri de activitate socială nu au cântărit nimic, nici în hotărîrea comitetului care a luat inițiativa, nici în a acelor care contribuind la realizarea acestei idei, au crezut că-și îndeplinesc o sfințită datorie.

Glorificarea unui avocat, a unui avocat strălucit, dar a unui avocat : acesta este înțelesul serbării de azi.

Și totuși sunt cei cari, fie din neștiință, fie dintr'o nejustificată pornire de a atribui unei întregi profesii păcatele unora din cei care o exercită, se vor întreba dacă avocatul merită o astfel de slăvire într'o societate bine cumpănită.

Două sunt izvoarele acestei prejudecăți.

Văzînd în fie-care pricină doi avocați cari susțin păreri absolut opuse, și le înfățișează pe amîndouă drept icoană a adevărului, mințile primitive pot ușor să-și închipuească că, cu rea credință, unul din două răstălmăcește adevărul.

D-v care știți dintr'o lungă experiență că nimic nu este mai greu de pătruns de cât adevărul, nu numai de cestile de drept, unde deosebiri de interpretare sunt în însuși firea lucrurilor, dar chiar în cestile de fapt așa complexe și de obscure, nu puteți cădea în asemenea păcat.

Nu în slujba și a interesului egoist stă avocatul : dimpotrivă misiunea lui este din cele mai frumoase și mai curate : lui este dat ca, cu mintea și inima lui, cu prețul unei munci grele și une-orî doborîtoare, să înlesnească exercițiul celei mai nobile prerogative la care omul poate să ajungă : împărțirea dreptății.

În această misiune, onoarea desigur interzice avocatului să mințea sau măcar să ascundă adevărul ; și spre cîntea profesiunii, pe care de așa mult a ilustrat-o Cornea, avocații cei adevărați nu păcătuiesc în contra onoarei. Oamenii însă se pot înșela, și de aceia faptul că credința avocatului nu a reușit să treacă în conștiința judecătorului, nu însem-

nează că dânsul își pusese știința și darurile cu cari fusese înzestrat în slujba nedreptății.

Pe de altă parte, în materie penală, pentru cei simplii, avocatul este un adevărat vrăjmaș al ordinii sociale, fiind-că îl vede luptînd alături cu inculpații în contra reprezentantului societății ultragiutate.

Și aci însă nu este de cât o aparență.

Interesul social nu este numai ca pentru fie-care vină să fie un vinovat, ci mai ales ca nimeni să nu fie învinuit fără vină. Și acest și mai înalt interes social, fără avocat nu s'ar putea satisface.

Iată de ce, domnilor, sunt fericit când văd că frumoasa d-voastră idee s'a realizat. Cu atât mai fericit cu cât ea este o dovadă vie a unei însușiri dintre cele mai caracteristice a celor ce onorează profesia de avocat și se onorează cu ea : simțul de solidaritate, spiritul de camaraderie, așa putea zice dragostea care domnește în Corpul avocaților, și care este așa de reală în cât ține dincolo de pragul baroului însăși discordia politică. Alcătuirea Comitetului d-voastră nu lasă nici o îndoială în această privință.

Dacă avocatul merită să fie slăvit într'o societate înțeleaptă, Cornea, mai mult de cât ori care altul, merită ca cu el să se facă începutul.

Dintre toți cei, — și au fost mulți, — care au împodobit bara română, nimeni nu a fost mai mare, în adevăratul înțeles al cuvîntului, de cât Mihail Cornea. Pledoariile sale, rodul studiului celui mai adânc și mai conștiincios, erau adevărate sinteze care ar fi putut tot așa de bine ilustra o catedră. Ca toți oamenii întregi, Cornea nu se pierdea în labirintul argumentărilor avocațești, în înțelesul cel de poreclă al cuvîntului. Tocmai fiind-că cunoștea până în cele mai migăloase detalii cauza pe care o apăra, Cornea putea să nu-și înfățișeze de cât punctele în adevăr hotărîtoare. Și asupra acestor puncte, nici o codire, nici o abilitate, nici o tentativă de a distribui fals lumina. Nu, — Cornea pune în plină lumină a zilei problema, bărbătește arăta și părțile tari ale tezei lui, și punctele cele slabe, și pe acest teren *sănătos și larg* își da bătălia. Înving, nu puteai de cât să recunoști puritatea mijloacelor cu care el triumfase, — învingător mulțumirea-ți era cu atât mai mare cu cât știai că ai învins în luptă dreaptă și leală.

Nu este avocat care să nu fi învățat ceva de la Cornea, nu este judecător care să nu-și datorească unele din faptele bune pe care le-a săvârșit, nu este flămînd de dreptate care să nu fi găsit la el sprijin, și nu este prieten care să nu-și păstreze o vie și neștearsă amintire.

Monumentul pe care l'a-ți înălțat celui mai mare dintre avocații români este un adevărat act de dreptate pe care l'ați săvârșit față de prieten, de camarad și de cetățean.

În numele guvernului îl primesc în păstrarea Statului, pentru ca să slujească drept lecție și imbold celor care de aci înainte se vor consacra uneia dintre cele mai criticate profesii, unei profesii care din ce în ce mai sgârcită cu rasplățile materiale, va da, să nădăjduim, celor care o vor onora, o mai largă răsplată morală.

Discursul d-lui Delavrancea

Domnilor magistrați,

Iubiți colegi,

Comitetul însărcinat cu ridicarea monumentului lui Mihail Cornea mi-a cerut să fiu părtaș la această solemnitate ca prieten al ilustrului orator. L'am cunoscut târziu și, de sigur, am fost cel mai puțin merituos printre cei care s'au bucurat de blânda și statornica lui amicitie. Ar fi trebuit să declin această onoare prea mare pentru mine și cu mult mai potrivită altora, premegători săi urmași ai falnicei figurii ce deplângem astăzi sărbătorind-o.

L'am văzut, l'am auzit, l'am admirat și dacă iubirea mea n'ar fi fost deopotrivă cu admirația, nu m'aș fi încumetat să aduc omagiul meu strălucitului orator al baroului nostru.

D-lor, n'au fost oameni într'adevăr mari cari să nu ne fi ridicat mai presus de preocupările trecătoare, adesea ori mărunte și sarbede. Amintirea lor ne înalță de la realitatea de o clipă în sferile în care adevărul întreg domină întreaga noastră aspirațiune. Ai zice că asemenea fenomenali stinși e lumina vie de mâine, căci fără voia noastră ne deschid orizonturi mai largi de cât le-am fi putut desfunda noi din propria noastră voință.

Știința cu minunatele ei descoperiri a liberat omenirea civilisată, dar n'a așezat-o încă.

Caracterul vremilor noastre e munca haină, patima de mai bine, năzuințele violente spre fericire, îmbogățirea cât mai repede și une-ori fără scrupul, dorul năbușit al maselor de pretutindenea de a se împărtăși cu ceva măcar din luminile și bucuriile vieții acesteia. Cu așa năvală uriașe, genul uman ar fi înșasi pieirea omenirei, dacă toate clădirile lui nu s'ar așeza pe temelia justiției reale.

Să fi exagerat von Ihering saū a pătruns destinele noastre când a zis că «lupta pentru drept e singura poezie a timpurilor moderne»? E sigur însă că imperiul roman piere când ajunge la cea mai vastă știință a dreptului, dar când nu se mai găsesc nici apărători liberi, nici judecători integri.

Justiția ideală poate să glorifice cu monumente neperitoare și transmisibile, dar ea, singură de la sine, nefrământată de avântul cinstit al apărătorilor și văduvă de conștiința magistraților, devine cauza imediată a tumulturilor și a decăderii.

Justiția reală se sprijină pe magistrați și pe apărători. Intre unii și alții e un raport statornic de spor și de scădere. În istorie nu vom găsi majestatea senină a magistraturei fără strălucirea cuvântului.

Și noi, d-lor, aducem aci, însufleșiți de acelaș sentiment, omagiile noastre de admirațiune omului fermecător, al căruia geniu a contribuit la justiția reală ca cei mai demni magistrați din timpurile noastre.

Da, a contribuit la înălțarea și siguranța justiției, în primul rând, și mai presus de elocință, cu mijloacele curate de care s'a slujit.

Ar fi putut să fie dibaci și a fost leal; ar fi putut să dispue de profunda lui știință ca, la nevoie, să întunece și să amețească, dar n'a despărțit știința de credință. Fugind de întorsăturii meschine, de surprinderii adesea

ticluite—desprețuind succesele limbușiei și spirala nefârșită a finețelor profitabile, el a expus pururea cauza în toată ființa ei, nesubtilizând nici chiar ce era în contra lui, în drept și în fapt.

Adversar al teoriilor elastice, din doctrină nu 'și alegea de cât partea trainică pe care să-și clădească construcțiile mărețe și armonice. De sigur, nu Mihail Cornea ar fi nesocotit evoluțiunea dreptului. Dar ori de câte ori invoca vre-o teorie îndrăzneată, se resimțea și emoțiunea lui, mai mult dorința ca să triumfe o aspirațiune nouă, largă și generoasă, de cât pofta de a câștiga cauza pe care o susținea. Cât pentru acele urâcioase svonuri care se vântură, când și când, împărăștiind descurajarea în cei tineri și îngrijind cunoștința celor cari cred în justiție, pe Mihail Cornea nu l'au atins. Iluziile lui erau deopotrivă cu credința lui în drept și în judecători.

Iacă, d-lor, de ce nobila imagine pe care o sărbătorim astăzi este a unuia care întrunea avântul unui avocat neîntrecut și integritatea unui impunător magistrat.

Dar dacă în credință și lealitate stă noblețea profesionistului, nu aci e nota hotărătoare a geniului lui

Ion Brătianu, — un an de zile înainte de a'l pierde țara, îmi zicea arătându-mi statua lui Lazăr: — «Intr'o operă de artă trebuie ales momentul în care se coprinde și ceea-ce a fost omul și ceea-ce va fi. Eu ași fi făcut pe Lazăr cu sarică, cu dāsaga plină de cărți, suind pe o stâncă trecând Carpații. Acesta a fost momentul lui Lazăr. În acest moment e Lazăr de tot-de'auna». Adevăr fundamental și judecarea operilor și a oamenilor. Mihail Cornea era în deplinătatea lui în momentele de supremă elocință.

Cine l-ar fi privit stând liniștit, cu o frunte largă și netedă, cu ochii mari și melancolici, cu părul lunguleț și ușor ondulat, l-ar fi crezut un visător dus de speculațiuni abstracte, saū un poet căutând inspirațiunii afară din lume! N'ar fi bănuit nici acțiunea fără de seamăn, nici elocința viforoasă care răspânda fiori și în adversar, prin energie și în clientul său prin sinceritate.

Cugetarea delicatului Fenelon ca și cum ar fi fost de pe sufletul lui Mihail Cornea: «arta bunilor oratori e să observe ce poate natura când nu mai e stăpânită».

Parcă 'l văz. Iși clatină oblu capul; ochii triști se înviorează, și ca porniți din orbite, se aprind, scântează; fruntea i se lărgește; fața i s'a luminat. Par'că 'l auz. Vocea puțin sitavă i se încălzește; emoțiunea i-a schimbat timbrul și răsunetul; e o trâmbiță de războiu; cuvintele, frazele, perioadele, curg, companii, batalioane, regimente. Dar ca un general care își stăpânește oastea năpustită, domolește într'o clipă înversunarea atacului. A ajuns la o teorie. S'a sfârșit? A! nu! Din nou și iarăși; acum e toiul viforului. Și e uimitor ca acele rari tempeste care în clipe repezi și alternate, trec de la înseninări amăgitoare la întunecimi despicate de fulgere. A atins culmea. Sprijinit în pumnul stâng; înălțat în vârful picioarelor, cu mâna dreaptă în sus, pune întrebarea decisivă cu un glas fioros, ca o lovitură de tipsii în mijlocul unui concert simfonic. A scăzut glasul. Obosit și triumfător, și rar, și domol, 'și așterne concluziile finale . . .

Nici spiritul, nici ironia, nu-l satisfac. E o forță uriașă izbuclind în libertate. Nu ocolește ci rupe, eroindu-și cu opintiri robuste, drum larg și drept. Fanatic după adevăr 'l descoperă chiar când se înșală, înfruntând primejdia, căutând primejdia, ca și cum această atracție neînțeleasă ar fi fost o taină a acestui frenetic risipitor de viață, de talent și adevăr.

Cu așa fire se înțelege de ce Mihail Cornea n'a ilustrat toate tribunele ca bara justiției. Să șoptească? Să se mlădie puternicilor zilei sau maselor populare? Să fâgăduiască? Să 'și ascunză gândul, instrunat la cuvânt ca de o zăbală sângerată? Să nu 'și reverse tot focul inimei când până și olimpiantul Goethe nu crede de cât în elocința inimei? Iacă ceea-ce ar fi fost negațiunea genului lui Să nu fie liber?

În fața justiției deplină libertate și în fața ei și-a dobândit deplină glorie.

D-lor, nu numai noi, oamenii de legi, dar toți românii au pierdut una din cele mai bogate comori, ne imprimându-se pledoariile lui Mihail Cornea. Păcat. Mare păcat. De la el nu ne-au rămas de cât memorii și concluzii scrise,—neprețuite monografii științifice,—și această imagine în marfă. Să mulțumim comitetului. Să mulțumim sculptorului și arhitectului, cari pătrunși de admirațiunea tuturor au izbutit să ni 'l redea simplu dar în toată măreția lui.

Nicăeri figura lui Mihail Cornea n'ar fi stat mai potrivit ca aici, în biserica noastră, printre magistrații și avocați.

Și unii și alții, suntem mândri de acest erou al cuvântului.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 26 Septembrie 1905

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE Președinte

Regia Monopolurilor Statului cu Colonel M. Capșa

Acțiune în daune.—Despăgubiri cerute pentru deteriorările unui imobil.—Condițiunile cerute de lege părții reclamante pentru a cere despăgubiri.—Dreptul de proprietate al reclamantului numai a unei părți din teren.—Dacă dânsul are calitatea de a cere despăgubiri pentru clădirea aflată pe întregul teren.

Lipsa de calitate a reclamantului.—Mijloc de apărare ce se poate invoca direct în apel.—(Art. 492 C. civ. și 327 pr. civ.)

1. *Construcțiunile ridicate pe un teren, aparțin proprietarului solului, așa că o persoană numai în această calitate de proprietar al pământului, poate cere despăgubiri cu privire la clădirile ridicate pe acel teren; că într-o cât acea persoană nu e proprietar de cât pentru o parte din sol, dînsa nu poate cere despăgubiri de cât pentru partea de clădiri oțlate pe porțiunea sa de teren;*

Ast-fel, instanța de fond săvârșește un exces de putere când înlătură cererea părții pârâte d'a se determina mai întâi care parte din imobilul deteriorat aparține reclamantului, spre a se putea ști dacă și pentru cât reclamantul are calitatea să ceară despăgubiri.

2. *Lipsa de calitate a părții reclamante este un mijloc de apărare pe care pârătul, îl poate invoca pentru prima oară în apel, și dar asemenea mijloc nu poate fi înlăturat ca tardiv de instanța de apel.*

lui făcut de Regia Monopolului Statului, decizia Curții de apel din București, s. III cu No. 98/904, dată în proces cu Colonel M. Capșa.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat M. Antonescu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat V. Cancicof în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

• Exces de putere, nemotivare, violarea efectului devolutiv al apelului; violarea art. 327 pr. civ. și 20 legea pentru administrațiunea domeniilor statului.

• Am invocat înaintea Curții de apel că din actul de transacțiune intervenit între d-l Colonel Capșa și copiii săi pe când procesul era pendinte la Curtea de apel se constată că imobilul care a suferit deteriorările cari fac obiectul acțiunii nu aparține numai d-lui Capșa, ci și copiilor săi, cărora d-sa le recunoaște 50% din suma ce ar obține în acest proces, că ast-fel d-l Capșa nu avea calitate să întente la tribunal acțiune de despăgubiri ca singur proprietar și nu 'și poate schimba calitatea în apel reprezentând și drepturile copiilor săi care n'au făcut acțiune, cerând Regia o expertiză pentru a se determina porțiunea cuvenită d-lui Capșa.

• Curtea răspunde că Col. Capșa ar fi poate în drept să întâmpine că calitatea era sau trebuia să fie cunoscută Regiei și dacă n'a contestat-o eventuala lipsă de calitate înaintea Trib. se află acoperită cu toate că apelul este devolutiv și ori-ce mijloace de apărare în fond se pot propune în apel pentru prima oară. Afară de aceasta după art. 20 din legea domeniilor statului, avocații Regiei nici nu puteau renunța la acest mijloc.

• Curtea mai adaugă că d-l Capșa nu învoacă în sprijinul său vre un drept de proprietate asupra solului ci se mărginește a cere despăgubiri pentru casa ce a clădit el, indiferent pe al cui teren, și cu toate acestea Curtea prin deciziunea sa îi acordă despăgubire pentru cavou, pentru împrejurare, pentru plantațiunile pentru deteriorarea și desfigurarea terenului, ceea ce denotă că i se recunoaște asupra acestor lucruri dreptul de proprietate pe baza căruia a și intentat acțiune.

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care rezultă că, intimatul de azi în recurs, Colonel M. Capșa, a intentat acțiune în despăgubire în contra Regiei Monopolurilor Statului, pentru dărâmarea unei case cu dependințe, situate în vecinătatea salinelor Statului din comuna Doftana; că, Curtea de apel prin deciziunea atacată, constatând culpa din partea Regiei, a condamnat-o să plătească intimatului ca despăgubire, suma de 50000 lei plus cheltueli de judecată;

Având în vedere că Regia Monop. Statului, prin reprezentanții săi, a invocat în apărarea sa înaintea Curții de apel lipsa de calitate a Colonelului Capșa de a intenta acțiunea în despăgubire ca singur proprietar al imobilului deteriorat atunci când chiar din transacțiunea încheiată de reclamant se constată că acel imobil aparține pentru o parte copiilor săi;

Având în vedere că Curtea de fond, de și recunoaște prin deciziunea atacată, că intimatul Colonel M. Capșa, nu este singur proprietar al imobilului în chestiune pentru motivul că acțiunea Colonelului Capșa este sprijinită nu pe dreptul de proprietate al solului ci pe acela al clădirilor cari 'i aparțin exclusiv ori care ar fi proprietarul solului, și pe motivul că lipsa de calitate nefiind invocată înaintea primei instanțe nu poate fi ridicată pentru prima oară în apel;

Considerând că în principiu construcțiunile ridicate pe un teren aparțin proprietarului solului (art. 492 C. civ.) și că prin urmare numai în calitate de proprietar al pământului Colonelul Capșa putea cere despăgubiri pentru clădirile ridicate pe acel pământ;

Decisiunea 377/905.—Casată, în urma recursu-

Că ne fiind proprietar de cât pentru o parte din sol reclamantul nu putea cere despăgubiri de cât pentru partea sa din căldiri și că în virtutea art. 327 Pr. civ. nu se putea investi în apel cu o calitate pe care nu o avușese în prima instanță ;

Că ast-fel fiind instanța de fond comite un exces de putere când înlătură cererea Regiei de a se determina mai întiiu care parte din imobilul deteriorat aparține Colonelului Capșa numai ast-fel putându-se ști dacă și pentru cât reclamantul avea calitate să ceară despăgubiri ;

Considerând că lipsa de calitate a reclamantului este un mijloc de apărare pe care pârâtul, în baza art. 327 Pr. civ. le poate invoca pentru prima oară în apel, și că prin urmare instanța de fond violează acest text de lege când înlătură ca tardiv mijlocul invocat de Regie ;

Considerând că ast-fel fiind, sus arătatul mijloc de casare, se găsește întemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III

Audiența la 5 Octombrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Președinte
Ministerul de Finanțe cu Inginer Saegiu

Legea timbrului. — Cerere de restituiri de taxă.— Dacă hotărârile pronunțate în lipsă în asemenea materie sunt susceptibile de dreptul de opoziție.— (Art. 61 din legea timbrului și 154 proc. civilă).

Dreptul de opoziție fiind bazat pe principiul de înaltă justiție, că nimeni nu trebuie a fi condamnat prin surprindere fără a fi ascultat, iar pe de altă parte neexistând nici un text de lege care să ridice părților dreptul de opoziție în materie de restituire de taxă, de aci rezultă că în această materie există dreptul de opoziție pentru părți, iar din faptul că asemenea cereri se judecă în camera de consiliu și că legiuitorul n'a cerut prezența publicului la judecarea acestor procese, nu se poate deduce că el a voit a lipsi pe părți de dreptul de opoziție, calea deschisă apărării și garanția ordinară a unei bune judecăți.

Decisiunea 24/905. — Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe, decisiunea Curții de apel din București, s. II cu No. 242/904, dată în proces cu Inginer Saegiu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Marinescu în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-nii avocați Păltineanu și Gaster în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

• Greșită interpretare a art. 61 din legea timbrului și violarea art. 154 proc. civ.

• Curtea de apel din București, s. II prin hotărârea 242/904. stabilește că în materie de restituire de taxe, restituire cerută pe temeiul art. 60 și 61 legea timbrului, nu există drept de opoziție și în consecință respinge apelul făcut de Ministerul de Finanțe în contra sentinței 710/904 a Tribunalului Ilfov, care respinsese opozițiunea Ministerului în inadmisibilă. Atât Curtea de apel cât și Tribunalul, își întemeiază acest mod de a vedea, pe împjurarea că restituiri de taxe se judecă în mod sumar în camerele de consiliu și pe aceia că art. 61 legea timbrului nu vorbește de cât de apel. Această argumentațiune este eronată

căci opozițiunea este un drept prevăzut de art. 154 proc. civ., care vorbește în general de hotărârile date în lipsă, iar că acest drept să fie ridicat cuiva, trebuie ca legea să declare expres iar nu să se poată deduce din simpla presupunere. Instanțele de iond deducă d. din simple presupunerii că art. 61 legea timbrului nu dă drept de opozițiune, l'au interpretat greșit și a violat art. 154 proc. civ., care este de o aplicațiune genera ă.

Având în vedere deciziunea Curții de apel din București, secția II-a cu No. 242 din 1904, ce este supusă recursului și din care rezultă ;

Că Ministerul de Finanțe a fost condamnat în lipsă de tribunalul de Ilfov ca să restituie suma de 1200 lei d-lui inginer N. Saegiu, taxă de înregistrare percepută pe nedrept ;

Că Ministerul a făcut opoziție și ea a fost respinsă ca neadmisibilă, pe motiv că în materie de restituire de taxe nu există dreptul de opoziție ;

Că Ministerul aducând această cestiune înaintea Curții de apel, această instanță, prin deciziunea supusă recursului, a respins apelul, întemeindu-se pe aceleași considerațiuni ca și Tribunalul ;

Considerând că dreptul de opoziție este bazat pe principiul de înaltă Justiție, că nimeni nu trebuie a fi condamnat prin surprindere fără a fi ascultat ;

Considerând că, întemeiată pe acest principiu, opoziția are un caracter general, constituie o cale de reformare de drept comun și nimeni nu poate fi lipsit de beneficiul acestei căi fără voința expres manifestată a legiuitorului ;

Considerând că nu există nici un text de lege, care să ridice părților dreptul de opoziție în materie de restituire de taxe ;

Considerând că, dacă prin art 61 din legea timbrului legiuitorul a prescris că cererile de restituire de taxe au a se judeca în camera de consiliu, nu este mai puțin adevărat că instanțele judecătorești nu se pot pronunța asupra unor asemenea cereri de cât după ascultarea părților, și din faptul că legiuitorul n'a cerut prezența publicului la judecarea acestor procese, de aci nu se poate deduce că el a voit a lipsi pe părți de dreptul de opoziție, calea deschisă apărării, garanția ordinară a unei bune judecăți ;

Considerând că, așa fiind, Curtea din București face o greșită aplicare a art. 61 din legea timbrului, violează principiul general stabilit prin art 154 din proc. civilă și deciziunea ei urmează a fi anulată ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, S. Comercială

Audiența de la 26 Septembrie 1905

Președenția D-lui TH. POPESCU CUDALBU, Președinte
Sentința No. 944

Fani Blaunștein cu F. Goldvurm

Autoritatea lucrului judecat. — Când există. — Lipsa de identitate a obiectului între prima și cea de a doua acțiune. — Dacă în asemenea caz mai poate exista lucru judecat.

Mandat.—Mandat conceput în termen general.—Ce coprinde asemenea mandat. — Transmisiunea de către mandatar prin gir, cu numele și firma mandantului a unor cambii — Dacă o asemenea transmisiune se poate face pe temeiul unui mandat general — (Art. 1201, 1536 și 1537 C. civil).

1. Există lucru judecat numai atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceiași cauză, și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceiași calitate.

Prin urmare, când în prima acțiune, obiectul era plata unor sume datorite în virtutea a două cambii, iar prin a doua acțiune se cere nulitatea acelor cambii, pe motiv că nu au fost deduse în discuțiune cu

ocasia primei judecăți, autoritate de lucru judecat nu poate exista, întru cât nici obiectul nici motivul nu este același.

2. Mandatul conceput în termeni generali coprinde numai actele de administrațiune. Când însă este vorba de înstreinare, ipotecare sau facerea unor acte ce trec peste administrațiunea ordinară, mandatul trebuie să fie special, că de asemenea, mandatarul nu poate face nimic afară din limitele mandatului său.

Ast-fel, când din termenii unui mandat general dat de soție soțului, se vede că el este referitor numai la actele de administrațiune, dânsul nu poate transmite prin gir cu numele și firma soției sale cambii ce erau proprietatea soției, întru cât girul pus pe acele cambii constituie o înstreinare, ce soțul nu o putea face fără un mandat special.

S'au ascultat d-nii avocați T. Seimeanu și N. Naumescu din partea reclamantei Fani Blaunștein și d-l avocat N. Ștefănescu din partea pârâtului F. Goldwurm.

Tribunalul.

Având în vedere acțiunea intentată de Fany H. Blaunștein cu petițiunea înreg. la No. 11304/905 în contra lui Friederich Goldwurm;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că prin acțiunea ce a intentat reclamanta cere, să se declare nule față de pârâtul Goldwurm, două cambii a câte una mie lei fiecare, emise în ziua de 18 Decembrie 1904 și cu scadența la 18 Iunie 1905, cambii semnate de M. Mony în ordinul reclamantei și transmise prin gir cu numele și firma acesteia, de către soțul și procuratorul ei H. Blaunștein, pârâtului Goldwurm;

Având în vedere că pârâtul a opus în prim rând acțiunii de față, autoritatea lucrului judecat, derivând din cărțile de judecată No. 1951 și 1952/905 ale judelei ocol. I București, confirmate prin sentințele acestui tribunal cu No. 883 și 884, susținând pârâtul în instanță că reclamanta fiind definitiv condamnată prin zisele hotărâri la plata sumei de 2000 lei prevăzută în cele două cambii, nu mai poate invoca azi nulitatea lor, căci ar fi a se anihila efectele sentințelor definitive care constată existența obligațiunii de plată;

Având în vedere că reclamanta își întemeiază cererea de nulitatea cambiilor în cestiune, pe lipsa de mandat special al soțului său de a emite și gira aceste cambii; că acest motiv nefiind dedus în judecata acțiunilor cambiale admise prin zisele hotărâri, lucru judecat nu poate fi opus cu succes, și aceasta cu atât mai puțin, cu cât nici condițiunile art. 1201 C. civ. nu se găsesc întrunite în speță, căci, pe când obiectul acțiunii dedus înaintea judecătoriei de pace era plata unor sume datorite în virtutea a două cambii, obiectul acțiunii de față este anularea acelor cambii;

Având în vedere, în fond, că discuțiunea procesului este circumscrisă asupra mandatului dat de reclamantă, comerciantă cu firmă înscrisă în regulă, cum rezultă din certificatul greșii acestei secțiuni cu No. 3212/905, soțului său H. Blaunștein, prin procura autenticată de Tribunalul Ilfov, secți. Notariat la No. 2514/90 și adnotată în registrul firmelor individuale;

Având în vedere că reclamanta pretinde că, în virtutea acestei procuri, drepturile soțului său, se mărgineau în a semna firma sa comercială numai în interesul comerțului, a cărui natură este determinată în înscrierea firmei și că, în nici un cas, procuratorul său, nu putea transmite prin gir averea firmei, căci girul este o înstreinare;

Considerând, în drept, că, după disp. art. 1536 C. civ. mandatul conceput în termeni generali coprinde numai actele de administrațiune, când însă este vorba de înstreinare, ipotecare sau facerea unor acte ce trec peste administrațiunea ordinară, mandatul trebuie să

fie special; iar după art. 1537 C. civ. mandatarul nu poate face nimic afară din limitele mandatului său;

Considerând că din termenii și litera procurii în cestiune, se vede că mandatul pe care reclamanta îl da soțului său, este un mandat general, căci în procură se prevede că soțul reclamantei va face cumpărări și vânzări de ori-ce natură, va semna creanțe de ori-ce sumă, etc., în fine, va face ori-ce în afacerile reclamantei; de unde rezultă că dreptul ce se conferă printr'ênsa mandatarului, este referitor la acte de administrațiune, privitoare numai la afacerile comerciale ale soției;

Având în vedere dar că soțul reclamantei, transmitând prin gir cu numele și firma soției sale, cele două cambii care erau proprietatea acesteia, a depășit limitele mandatului ce i se dăduse, întru cât girul pus pe cele două cambii ce se găseau în portofoliul firmei, constituie o înstreinare a unei părți din activul ei. Într'adevăr, cambia în mâinile unei persoane echivalează suma prevăzută într'ênsa, ori, din moment ce deținătorul cambiei printr'unul din modurile de transmitere ale acestui efect de comerț, face să iasă din patrimoniul său cambia în cestiune, natural că acest patrimoniu este diminuat, este înstreinat deci, într'un mod deghisat, cu suma din cambii care valora banii;

Că pentru acest mod de înstreinare, soțul trebuind, conform principiilor de drept enunțate, să aibă un mandat special, dânsul pe baza numai a mandatului general vorbit mai sus, și de care pârâtul a avut perfectă cunoștință, mandatul fiind adnotat în registrul firmelor individuale, nu putea obliga în mod valabil pe mandanta sa și, în atare cas, acțiunea intentată de aceasta devine fondată, căci în ce privește obiecțiunea pârâtului că valoarea cambiilor fiind primită în mărfuri, procuratorul d-nei Blaunștein în achitarea lor, a putut pe baza procurii, să treacă prin gir o creanță din portofoliul său, această obiecțiune trebuie înlăturată și pentru motivul că nici felul comerțului emittentului cambiilor Mony, și nici acela al portofoliului lor Goldwurm, nu este similar cu comerțul exercitat de reclamantă, fapt ce nu a fost contestat de părți în instanță;

Pentru aceste motive, tribunalul, admite ca fondată, etc.

(s) Gudalbu; Al. Juca.

Grefier (s) Ștef. V. Ionescu

Bibliografii

A apărut ediția II «Teoria Poprirei» de d-l *Demetru Negulescu*, magistrat și profesor suplinitor la Universitatea din București.

* * *

A apărut **LEGEA** asupra drepturilor proprietărilor rezultând din contractele de închiriere și arendare, adnotată și comentată, coprinzând: **Expunerea de motive în extenso, debaterile parlamentare și principalele jurisprudențe**, de d-l *G. I. Demetriu*, magistrat.—**Prețul 1 leu 50 bani.**—De vânzare la *Ziarul Curierul Judiciar*, 5,—*Calea Rahovei*—5, București.

* * *

A apărut **Colecțiunea de legi financiare**, adnotate cu jurisprudența până la zi a Inaltei Curți de casație, lucrare datorită d-lui *G. Bădulescu*, Prim-grefier la Inalta Curte de casație. Prețul unui exemplar coprinzând 46 coale tipar, este de lei 6 pe hârtie obișnuită și lei 7 pe hârtie velină. Pentru cele legate în pânză se adaugă lei 1.50, iar în piele elegant și cu numele cumpărătorului lei 2.50. Comandele se primesc la autor și la *Redacția acestui ziar, București, Calea Rahovei 5*, de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs. Porto privește pe cumpărător.